

**Вінницький обласний комунальний
гуманітарно-педагогічний коледж**

**ПРОГРАМА
вступного іспиту
з української мови та літератури
для абітурієнтів на основі
повної загальної середньої освіти**

Вінниця – 2017

**Вінницький обласний комунальний
гуманітарно-педагогічний коледж**

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Директор коледжу

_____ К. Ф. Войцехівський

« ____ » _____ 2017 р.

ПРОГРАМА
вступного іспиту
з української мови та літератури
для абітурієнтів на основі
повної загальної середньої освіти

Вінниця – 2017

Програма вступного іспиту з української мови та літератури для абітурієнтів на основі повної загальної середньої освіти / укл. О. М. Похилюк, Т. Г. Омелянчик. – Вінниця : ВГПК, 2017. – 30 с.

Програма вступного іспиту з української мови та літератури для абітурієнтів на основі повної загальної середньої освіти містить детальні методичні вказівки щодо складання письмового тестового іспиту та у формі співбесіди. У програмі окреслено вимоги до знань та умінь абітурієнтів з української мови та літератури, розписано критерії оцінювання знань, умінь і навичок абітурієнтів, запропоновано зразок тестового білета для вступного іспиту, вміщено порядок проведення співбесіди з української мови та літератури тощо.

Програму вступного іспиту з української мови та літератури для абітурієнтів на основі базової загальної середньої освіти обговорено й схвалено на засіданні кафедри української філології (Протокол № 8 від 15 березня 2017 року).

Пояснювальна записка

Вступний іспит з української мови та літератури має на меті з'ясувати рівень теоретичної підготовки, сформованості орфографічних та пунктуаційних умінь і навичок кожного абітурієнта.

Зміст тестових завдань відображає рівень розвитку сучасної української мови та літератури, різноманітність синтаксичних конструкцій, лексичну повноту й багатство стилістичних засобів та відповідають нормам літературної мови. Вони представляють українську літературу, історію та культуру, зокрема творчість письменників, чийі імена введено до шкільних програм з української літератури, історико-публіцистичні та науково-популярні праці відомих діячів української культури, сучасну публіцистику, науково-популярну літературу тощо.

Зміст тестових завдань, включених до білетів, відповідає вимогам, що передбачені програмами з української мови та літератури для загальноосвітніх шкіл.

Методика підготовки, проведення та перевірки письмового тестового іспиту з української мови та літератури відповідає вимогам до виконання та перевірки письмових робіт, визначеним наказом МОН України (№1/9-342 від 18.05.2009 р.). В основу критеріїв оцінювання екзаменаційних робіт покладено чинні в загальноосвітній школі норми оцінювання знань, умінь і навичок учнів з української мови та літератури.

ВИМОГИ ДО ЗНАНЬ ТА УМІНЬ АБІТУРІЄНТІВ

Засобами письмового тестування перевіряються такі знання абітурієнтів з української мови:

- що таке мова, її функції, роль мови у формуванні і самовираженні особистості;
- що вивчають основні розділи науки про мову;
- основні орфоепічні, орфографічні, пунктуаційні правила;
- морфологічні ознаки та синтаксичну роль частин мови;
- загальні відомості про просте речення, однорідні члени речення, пряму мову;
- основні поняття мовлення і спілкування;
- норми українського мовленнєвого етикету.

та такі уміння абітурієнтів з української мови:

- самостійно здобувати знання, працювати з навчальною літературою;
- користуватись словниками різних типів;
- знаходити вивчені орфограми, пояснювати їх правильно писати слова з вивченими орфограмами, знаходити і виправляти орфографічні помилки;
- обґрунтовувати вживання розділових знаків за допомогою вивчених правил;
- правильно вживати в мовленні речення, різні за будовою та метою висловлювання;
- створювати монологічні висловлювання різних типів, стилів, жанрів з урахуванням ситуації спілкування;
- дотримуватись норм українського мовлення.

**Детальна характеристика обсягу знань, умінь та навичок абітурієнтів
з кожного розділу української мови**

№	Назва розділу, теми	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
1	<p>Фонетика. Графіка. Орфоепія</p> <p>Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінки й глухі. Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв <i>я, ю, є, ї, щ</i>. Склад. Складоподіл. Наголос, наголошені й ненаголошені склади. Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Основні випадки чергування <i>у-в, і-й</i></p> <p>Відображення вимови голосних (наголошених і ненаголошених) через фонетичну транскрипцію.</p> <p>Відображення вимови приголосних звуків:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) [дж], [дз], [дз']; 2) [г]; 3) [ж], [ч], [ш], [дж]; 4) груп приголосних (уподібнення, спрощення); 5) м'яких приголосних; 6) подовжених приголосних. <p>Вимова слів з апострофом</p>	<p>Абітурієнт повинен уміти:</p> <p><i>Визначати</i> в словах голосні, тверді і м'які, дзвінки й глухі приголосні, ненаголошені й наголошені голосні; ділити слово на склади; визначати звукове значення букв у слові. <i>Визначати</i> місце букв в алфавіті, розташовувати слова за алфавітом; розпізнавати явища уподібнення приголосних звуків, спрощення в групах приголосних, основні випадки чергування голосних і приголосних зв</p> <p><i>Визначати</i> особливості вимови голосних і приголосних звуків; <i>наголошувати</i> слова відповідно до орфоепічних норм уквів, чергування <i>у-в, і-й</i></p>
2	<p>Лексикологія. Фразеологія</p> <p>Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми.</p>	<p><i>Пояснювати</i> лексичні значення слів; добирати до слів синоніми й антоніми та <i>використовувати</i> їх у мовленні; <i>уживати</i> слова в переносному значенні. <i>Знаходити</i> в тексті й доречно використовувати в</p>

	<p>Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальнонавчання слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Фразеологізми. Приказки, прислів'я, афоризми</p>	<p>мовленні вивчені групи слів; пояснювати значення фразеологізмів, приказок, прислів'їв, крилатих висловів, правильно й комунікативно доцільно використовувати їх у мовленні</p>
<p>3</p>	<p>Будова слова. Словотвір Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення. Словотвір. Твірні основи при словотворенні. Основа похідна й непохідна. Основні способи словотворення в українській мові: префіксальний, префіксально-суфіксальний, суфіксальний, безсуфіксальний, складання слів або основ, перехід з однієї частини мови в іншу. Основні способи творення іменників, прикметників, дієслів, прислівників. Складні слова. Способи їх творення. Сполучні голосні [o], [e] у складних словах</p>	<p><i>Виділяти</i> закінчення слів від основи, <i>членувати</i> основу на значущі частини, <i>добирати</i> спільнокореневі слова, слова з однаковими префіксами й суфіксами; <i>розрізняти</i> форми слова й спільнокореневі слова, правильно <i>вживати</i> їх у мовленні; <i>визначати</i> спосіб творення слів</p>
<p>4</p>	<p>Морфологія. Іменник Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Іменники спільного роду. Число іменників. Іменники, що вживаються в обох числових формах.</p>	<p><i>Розпізнавати</i> іменники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, належність іменників до певної групи за їхнім лексичним значенням, уживаністю в мовленні; <i>визначати</i> основні способи творення іменників; правильно <i>відмінювати</i> іменники, <i>відрізняти</i> правильні</p>

	<p>Іменники, що мають лише форму однини або лише форму множини. Відмінки іменників. Відміни іменників: перша, друга, третя, четверта. Поділ іменників першої та другої відмін на групи. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви <i>-а(-я), -у(-ю)</i> в закінченнях іменників другої відміни. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання і відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові</p>	<p>форми іменників від помилкових; <i>використовувати</i> іменники в мовленні, послуговуючись їхніми виражальними можливостями</p>
<p>5</p>	<p>Прикметник Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні, відносні та присвійні. Явища взаємопереходу прикметників з одного розряду в інший. Якісні прикметники. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи)</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прикметники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розряди прикметників за значенням; <i>утворювати</i> форми ступенів порівняння якісних прикметників, повні й короткі форми якісних прикметників; <i>розрізняти</i> основні способи творення відносних і присвійних прикметників; <i>відмінювати</i> прикметники; <i>відрізняти</i> правильні форми прикметників від помилкових</p>
<p>6</p>	<p>Числівник Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел, дробові, збірні) й порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені. Типи відмінювання кількісних числівників: 1) <i>один, одна;</i></p>	<p><i>Розпізнавати</i> числівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди числівників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізняти</i> правильні форми числівників від помилкових; <i>добирати</i> потрібні форми числівників і</p>

	<p>2) <i>два, три, чотири</i>; 3) від <i>п'яти</i> до <i>двадцяти, тридцять, п'ятдесят ... вісімдесят</i>; 4) <i>сорок, дев'яносто, сто</i>; 5) <i>двісті – дев'ятсот</i>; 6) <i>нуль, тисяча, мільйон, мільярд</i>; 7) збірні; 8) дробові.</p> <p>Порядкові числівники, особливості їх відмінювання.</p> <p>Особливості правопису числівників</p>	<p>використовувати їх у мовленні; <i>визначати</i> сполучуваність числівників з іменниками</p>
<p>7</p>	<p>Займенник</p> <p>Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Співвіднесеність займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників</p>	<p><i>Розпізнавати</i> займенники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди займенників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізнити</i> правильні форми займенників від помилкових, правильно <i>добирати</i> потрібні форми займенників і <i>використовувати</i> їх у мовленні</p>
<p>8</p>	<p>Дієслово</p> <p>Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на <i>-но, -то</i>). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Творення видових форм. Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Особові та числові форми дієслів</p>	<p><i>Розпізнавати</i> дієслова, особливі форми дієслова, безособові дієслова; визначати загальне значення дієслова, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, часи й способи дієслів, дієвідміни, особливості словозміни кожної дієвідміни; <i>використовувати</i> один час і спосіб у значенні іншого; <i>розрізнити</i> основні способи творення дієслів, зокрема видових форм, форм майбутнього часу недоконаного виду, форм умовного та наказового способу дієслів; <i>відрізнити</i> правильні форми дієслів від помилкових.</p>

	<p>(теперішнього та майбутнього часу й наказового способу). Родові та числові форми дієслів (минулого часу й умовного способу). Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.</p> <p>Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на <i>-но, -то</i>.</p> <p>Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот</p>	<p><i>Розпізнавати</i> дієприкметники (зокрема відрізнати їх від дієприслівників), <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, особливості творення, відмінювання; <i>відрізнати</i> правильні форми дієприкметників від помилкових; <i>добирати</i> й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> дієприкметники та дієприкметникові звороти в мовленні. <i>використовувати</i> дієприкметники в мовленні.</p> <p><i>Розпізнавати</i> дієприслівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, основні способи їх творення; <i>відрізнати</i> правильні форми дієприслівників від помилкових; правильно <i>будувати</i> речення з дієприслівниковими зворотами</p>
9	<p>Прислівник</p> <p>Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на <i>-о, -е</i>, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прислівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди прислівників за значенням, ступені порівняння прислівників, основні способи творення прислівників; <i>відрізнати</i> правильні форми прислівників від помилкових; <i>добирати</i> й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> прислівники в мовленні</p>

	дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу	
10	<p align="center">Службові частини мови</p> <p align="center">Вигук</p> <p>Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників.</p> <p>Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників</p> <p>Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні. Правопис часток.</p> <p>Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова. Правопис вигуків</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прийменники, <i>визначати</i> їхні морфологічні ознаки, групи прийменників за походженням і за будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> форми прийменників у мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> сполучники, <i>визначати</i> групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю, за вживанням і будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> сполучники в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> частки, <i>визначати</i> групи часток за значенням і вживанням; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> частки в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> вигуки, <i>визначати</i> групи вигуків за походженням; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> вигуки в мовленні</p>
11	<p align="center">Синтаксис. Словосполучення.</p> <p align="center">Речення.</p> <p>Завдання синтаксису. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису.</p>	<p><i>Розрізняти</i> словосполучення й речення, сурядний і підрядний зв'язок між словами й реченнями;</p>

	<p>Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Словосполучення непоширені й поширені.</p> <p>Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень у сучасній українській мові: за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання)</p>	<p><i>визначати</i> головне й залежне слово в підрядному словосполученні; <i>визначати</i> поширені й непоширені словосполучення, типи словосполучень за способами вираження головного слова.</p> <p><i>Розрізняти</i> речення різних видів: за метою висловлювання, за емоційним забарвленням, за складом граматичної основи, за наявністю чи відсутністю другорядних членів, за наявністю необхідних членів речення, за будовою, за наявністю чи відсутністю однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання</p>
12	<p>Просте двоскладне речення. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні</p> <p>Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Особливості узгодження присудка з підметом. Способи вираження підмета. Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Способи їх вираження.</p> <p>Означення узгоджене й неузгоджене.</p>	<p><i>Визначати</i> структуру простого двоскладного речення, способи вираження підмета й присудка (простого й складеного), особливості узгодження присудка з підметом; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> прості речення.</p> <p><i>Розпізнавати</i> види другорядних членів та їхні типи й різновиди, <i>визначати</i> способи вираження</p>

	<p>Прикладка як різновид означення. Додаток. Типи обставин за значенням. Способи вираження означень, додатків, обставин. Порівняльний зворот. Функції порівняльного звороту в реченні (обставина способу дії, присудок)</p>	<p>означень, додатків, обставин, роль порівняльного звороту; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості другорядних членів речення в мовленні; правильно розставляти розділові знаки при непоширеній прикладці, порівняльному звороті.</p>
<p>13</p>	<p>Односкладні речення. Просте ускладнене речення Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні). Способи вираження головних членів односкладних речень. Розділові знаки в односкладному реченні Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Звертання непоширені й поширені. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в ускладненому реченні</p>	<p><i>Розпізнавати</i> типи односкладних речень, <i>визначати</i> особливості кожного з типів; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості односкладних речень у власному мовленні.</p> <p><i>Розпізнавати</i> просте речення з однорідними членами, звертаннями, вставними словами, словосполученнями, реченнями, відокремленими членами (означеннями, прикладками, додатками, обставинами), зокрема уточнювальними, та правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості таких речень у мовленні; правильно <i>розставляти</i> розділові знаки в них</p>
<p>14</p>	<p>Складне речення. Складносурядне речення. Складнопідрядне речення</p>	

<p>Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) інтонація й сполучники або сполучні слова; 2) інтонація. <p>Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення.</p> <p>Єднальні, протиставні та розділові сполучники в складносурядному реченні. Смислові зв'язки між частинами складносурядного речення</p> <p>Складнопідрядне речення, його будова. Головне й підрядне речення. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку у складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умовні, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, їх типи за характером зв'язку між частинами:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) складнопідрядні речення з послідовною підрядністю; 2) складнопідрядні речення з однорідною підрядністю; 3) складнопідрядні речення з неоднорідною підрядністю 	<p><i>Розпізнавати</i> складні речення різних типів, <i>визначати</i> їхню структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями. <i>Добирати</i> й <i>конструювати</i> складні речення, що оптимально відповідають конкретній комунікативній меті. Правильно <i>розставляти</i> розділові знаки, <i>будувати</i> схему такого речення</p> <p><i>Розпізнавати</i> складносурядні речення, <i>визначати</i> смислові зв'язки між частинами складносурядного речення; комунікативно доцільно <i>використовувати</i> його виражальні можливості в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> складнопідрядні речення, <i>визначати</i> їхню будову, зокрема складнопідрядних речень з кількома підрядними, <i>відображати</i> її в схемі складнопідрядного речення; <i>визначати</i> основні види підрядних речень, типи складнопідрядних речень за характером зв'язку між частинами. Правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості складнопідрядних речень різних типів у процесі спілкування</p>
<p>15 Безсполучникове складне речення. Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку</p> <p>Типи безсполучникових складних речень за характером смислових відношень між складовими частинами-реченнями:</p>	<p><i>Розпізнавати</i> безсполучникові складні речення; <i>визначати</i> смислові відношення між їхніми частинами-реченнями (однорідними й неоднорідними), особливості інтонації безсполучникових складних речень; правильно й</p>

	<p>1) з однорідними частинами-реченнями (рівноправними);</p> <p>2) з неоднорідними частинами (пояснюваною і пояснювальною).</p> <p>Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні.</p> <p>Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку</p>	<p>комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості безсполучникових складних речень у мовленні</p> <p><i>Визначати</i> структуру складних речень з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості речень цього типу в мовленні</p>
16	<p>Способи відтворення чужого мовлення.</p> <p>Стилістика</p> <p>Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог.</p> <p>Стилі мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний, конфесійний), їх основні ознаки, функції</p>	<p><i>Визначати</i> в реченні з прямою мовою слова автора й пряму мову, речення з непрямою мовою; <i>замінювати</i> пряму мову непрямою; правильно й доцільно <i>використовувати</i> в тексті пряму мову й цитати; правильно <i>вживати</i> розділові знаки в конструкціях із прямою мовою та діалогом.</p> <p><i>Розпізнавати</i> стилі мовлення, визначати особливості кожного з них; <i>користуватися</i> різноманітними виражальними засобами української мови в процесі спілкування для оптимального досягнення мети спілкування</p>
17	<p>Орфографія</p> <p>Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [е], [и], [о] в коренях слів. Спрощення в групах приголосних. Сполучення <i>йо, ьо</i>. Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Позначення чергування приголосних</p>	<p><i>Розпізнавати</i> вивчені орфограми й <i>пояснювати</i> їх за допомогою правил; правильно <i>писати</i> слова з вивченими орфограмами, <i>знаходити</i> й <i>виправляти</i> орфографічні помилки на вивчені правила</p>

	<p>звуків на письмі. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові, прізвищ. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис <i>н</i> та <i>nn</i> у прикметниках і дієприкметниках, <i>не</i> з різними частинами мови.</p>	
<p>18</p>	<p>Розвиток мовлення</p> <p>Загальне уявлення про спілкування й мовлення; види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення; основні правила спілкування. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Текст як середовище функціонування мовних одиниць. Основні ознаки тексту: зв'язність, комунікативність, членованість, інформативність. Зміст і будова тексту, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Способи зв'язку речень у тексті. Класифікація текстів за сферою використання, метою, структурними особливостями. Тексти різних стилів, типів, жанрів мовлення</p>	<p>Уважно <i>читати</i>, <i>усвідомлювати</i> й <i>запам'ятовувати</i> зміст прочитаного, диференціюючи в ньому головне та другорядне. Критично <i>оцінювати</i> прочитане.</p> <p><i>Аналізувати</i> тексти різних стилів, типів і жанрів. <i>Будувати</i> письмове висловлення, логічно викладаючи зміст, підпорядковуючи його темі й основній думці, задуму, обраному стилю та типу мовлення, досягати визначеної комунікативної мети. <i>Уміти</i> формулювати, добирати доречні аргументи і приклади, робити висновок, висловлювати власну позицію, свій погляд на ситуацію чи обставин; правильно <i>структурувати</i> текст, використовуючи відповідні мовленнєві звороти. <i>Знаходити</i> й <i>виправляти</i> похибки та помилки в змісті, побудові й мовному оформленні власних висловлювань, спираючись на засвоєні знання</p>

Засобами письмового тестування перевіряються такі знання абітурієнтів з української літератури:

- основні етапи розвитку української літератури, найважливіші факти літературного процесу;
- суспільну роль художньої літератури;
- світове значення українського красного письменництва;
- найважливіші біографічні відомості про письменників;
- типове (конкретно – історичне) та загальнолюдське значення головних діючих осіб вивчених творів;
- історичні ознаки понять народності літератури; критичний реалізм; художній образ, літературний характер, літературний тип, індивідуальний стиль письменника; літературні роди та їх основні жанри.

та такі уміння абітурієнтів з української літератури:

- аналізувати твір з урахуванням його художньої, естетичної та ідейної цілісності та авторської позиції;
- складати тези і конспекти критичних статей, рецензій на самостійно прочитані книжки. А також твори інших видів мистецтва, пов'язаних з літературою;
- створювати усні і письмові твори – роздуми проблемного характеру (також індивідуальні, порівняльні, групові характеристики) за вивченими творами;
- зіставляти різні погляди в процесі полеміки, виявляти здатність доводити свої твердження, власну думку про твір;
- користуватися довідниковими джерелами, зокрема літературними енциклопедіями та літературознавчими словниками.

Перелік основних розділів, авторів та художніх творів, знання яких перевіряються на вступному тестовому іспиті з української мови та літератури

1. Усна народна творчість

Загальна характеристика календарно-обрядових, суспільно-побутових та родинно-побутових пісень. Пісні Марусі Чурай. «Віють вітри», «За світ встали козаченьки» Історичні пісні. «Ой Морозе, Морозенку», «Чи не той то Хміль». Тематика, образи, зміст народних дум і балад. «Дума про Марусю Богуславку». Балада «Бондарівна»

2. Давня українська література

«Повість минулих літ» (уривки про заснування Києва, про помсту княгині Ольги, про напад хозарів) «Слово про похід Ігорів» Григорій Сковорода. «De libertate», «Всякому місту – звичай і права», «Бджола та Шершень», афоризми

3. Література кінця XVIII – початку XX ст.

Іван Котляревський. «Енеїда», «Наталка Полтавка» Г. Квітка-Основ'яненко. «Маруся» Тарас Шевченко. «До Основ'яненка», «Катерина», «Гайдамаки», «Кавказ», «Сон» (« У всякого своя доля), «І мертвим, і живим, і ненарожденним...», «Заповіт», «Мені однаково» Пантелеймон Куліш. «Чорна рада» Марко Вовчок. «Максим Гримач » Іван Нечуй-Левицький. «Кайдашева сім'я» Панас Мирний «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» Іван Карпенко-Карий. «Мартин Боруля» Іван Франко. «Гімн», «Чого являєшся мені у сні», «Мойсей».

4. Література XX ст.

Михайло Коцюбинський. «Тіні забутих предків», «Intermezzo» Ольга Кобилянська. «Земля» Леся Українка. «Contra spem spero!», «Лісова пісня» Василь Стефаник. «Камінний хрест» Микола Вороний. «Блакитна Панна» Олександр Олесь. «Чари ночі», « О слово рідне! Орле скутий!..» Володимир Винниченко. «Момент» Павло Тичина. « О панно Інно», «Арфами, арфами...», «Ви знаєте, як липа шелестить...» Максим Рильський «Молюсь і вірю...» Микола Хвильовий. « Я (Романтика)» Юрій Яновський. «Подвійне коло», «Шаланда в морі» Володимир Сосюра. «Любіть Україну» Валер'ян Підмогильний. «Місто» Остап Вишня. «Моя автобіографія», «Сом» Микола Куліш. «Мина Мазайло» Богдан-Ігор Антонич. «Різдво» Олександр Довженко. «Україна в огні», «Зачарована Десна». Андрій Малишко «Пісня про рушник» Василь Симоненко. «Лебеді материнства» Олесь Гончар. «За мить щастя» Григій Тютюнник. «Три зозулі з поклоном» Василь Стус. «Як добре те, що смерті не боюсь я», «О земле втрачена, явися!..» Іван Драч. «Балада про соняшник» Ліна Костенко. «Страшні слова, коли вони мовчать», «Українське альфреско», «Маруся Чурай».

5. Твори українських письменників-емігрантів

Іван Багряний. «Тигролови» Євген Маланюк. «Стилет чи стилос?».

6. Сучасний літературний процес

Загальний огляд, основні тенденції. Літературні угруповання (Бу-Ба-Бу, «Нова дегенерація», «Пропала грамота», «ЛуГоСад»). Творчість Ю. Андруховича, О. Забужко, І. Римарука. Утворення АУП (Асоціації українських письменників). Література елітарна і масова. Постмодернізм як один із художніх напрямів мистецтва 90-х років, його риси. Сучасні часописи та альманахи.

Абітурієнт для успішного проходження вступного іспиту з української літератури повинен уміти:

Абітурієнт повинен уміти:

Аналізувати літературний твір чи його уривок.

Розрізняти види і жанри усної творчості.

Розрізняти і називати різновиди календарно-обрядових пісень.

Аналізувати зміст, образи, настрої суспільно- побутових і родинно-побутових пісень.

Визначати провідні мотиви історичних пісень, характеризувати образи героїв їх – історичних осіб.

Визначати тематику й художні особливості балад і дум, пісень Марусі Чурай.

Виділяти у фольклорних творах анафори, рефрени, постійні епітети, персоніфікацію, символи, гіперболу, визначати їхню художню роль.

Знати основні теоретико-літературні поняття: художній образ, прототип; тема, ідея, мотив художнього твору; проблематика та конфлікт у художньому творі; сюжет і композиція літературного твору; позасюжетні елементи;

Знати та вміти визначати в літературному творі тропи: епітет, порівняння; метафору, алегорію, гіперболу; метонімію, оксиморон.

Знати характерні риси бароко.

Знати основні теоретико-літературні поняття: сентименталізм, романтизм, реалізм, їхні ознаки; епос, новела, оповідання, повість, роман, різновиди повісті та роману; лірика, сонет, гімн, послання, поема, тематичні різновиди лірики; драма, комедія, трагікомедія, власне драма, містерія, драма-феєрія.

Види комічного: гумор, іронія, сатира, сарказм, гротеск, бурлеск, травестія. Визначати дво- і трискладові віршові розміри.

Визначати місце і роль митця в літературному процесі.

Знати основні теоретико-літературні поняття: український модернізм і його особливості; модерністські напрями та течії: імпресіонізм, неоромантизм, експресіонізм;

Знати основні теоретико-літературні поняття: поетичний синтаксис (інверсія, тавтологія, антитеза, анафора, епіфора, паралелізм); риторичні звертання і запитання, алітерація, асонанс; різновиди роману (роман у новелах, роман у віршах); кіноповість; усмішка.

Вміти пояснювати поняття: «Розстріляне відродження»; психологізм; асоціативність.

Знати особливості пригодницького роману.

Орієнтуватися в основних тенденціях розвитку сучасної літератури;

Знати літературні угруповання 80- 90-х років, найвизначніших представників літератури. Визначати найхарактерніші ознаки постмодернізму.

Структура тесту й формати завдань з української мови та літератури

1. Вступний іспит з української мови та літератури здійснюється в письмовій формі. Кожна особа, яка проходить тестування, отримує індивідуальний екзаменаційний комплект.

2. Частина 1 тесту містить завдання з української мови, частина 2 – завдання з української літератури, частина 3 – завдання на відповідність. На виконання тесту відведено 180 хвилин.

3. До екзаменаційного тестового завдання вміщені такі форми завдань:

А) завдання з вибором однієї правильної відповіді (складається з інструкції та кількох правильних варіантів відповідей, з яких потрібно один правильний);

Б) завдання на встановлення відповідності (складається з інструкції та двох колонок, у яких частини матеріалу позначено буквами і цифрами. Треба співвіднести цей матеріал і в таблиці поряд з буквою записати відповідну цифру. При цьому треба мати на увазі, що один чи кілька рядів є зайвими).

Критерії оцінювання знань, умінь та навичок абітурієнтів на основі повної загальної середньої освіти з української мови та літератури

Основною формою перевірки знань, умінь та навичок абітурієнтів є **виконання тестових завдань.**

До кожного тестового білету включено **18 завдань.**

Завдання 1–10 з української мови мають по чотири варіанти відповіді, серед яких лише один правильний. Кожна правильна відповідь оцінюється в **10 балів.**

Завдання 11-16 з української літератури мають по п'ять варіантів відповіді, серед яких лише один правильний. Кожна правильна відповідь оцінюється в **10 балів.**

Завдання 17-18 з української мови або з української літератури передбачають установлення відповідності. До кожного рядка, позначеного цифрою, слід дібрати відповідник, позначений буквою, і зробити позначки в таблиці на перетині відповідних колонок і рядків. Кожна правильно встановлена відповідність оцінюється в **5 балів.** Максимальна кількість балів за правильно виконане завдання – **20 балів.**

Таким чином, максимальна кількість балів за виконання тестових завдань – **200 балів.**

ЗРАЗОК ТЕСТОВОГО БІЛЕТА ДЛЯ ВСТУПНОГО ІСПИТУ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Частина 1

Українська мова

Завдання 1–10 мають по чотири варіанти відповіді, серед яких лише ОДИН ПРАВИЛЬНИЙ. Кожна правильна відповідь оцінюється в 10 балів.

1. Літеру С треба писати у префіксах усіх слів у рядку

А не(з, с) проста, (з, с) формувати, бе(з, с) людний

Б (з, с) пресувати, (з, с) підлоба, бе(з, с) силий

В (з, с) питати, (з, с) цідити, (з, с) хибити

Г (з, с) похватитися, (з, с) хвалити, (з, с) тихнути

2. М'який знак пишеться в усіх словах рядка

А різ..блений, людс..кіст..., повір..те, павіл..йон, печал..ний

Б стіл..ці, стан..те, Уман..щина, жмен..ка, пробивають..ся

В на таріл..ці, тітон..ка, нян..чити, шампін..йон, порт..єра

Г ал..янс, т..мяніти, конферанс..є, Ковел..щина, слиз..ко

3. Поширене означення потрібно відокремлювати комами в усіх реченнях, КРІМ

А Лежить дорога золотом прошита.

Б Біліють смолоскипи грайливо пофарбованих ялин.

В По вінця сповнені краси шумлять смерекові ліси.

Г До колосків налитих туго моя прихилена душа.

4. Велика літера пишеться в усіх словах рядка

А (І, і) ванків зошит, місто (Б, б) іла (Ц, ц) ерква

Б (Ш, ш) евченківські свята, комета (Г, г) аля

В (М, м) іністерство (Ф, ф) інансів (У, у) країни, (К, к) оран

Г (П, п) ершотравневий парк, (С, с) кіфи

5. Речення, у якому є метонімія

А Ой, не крийся, природо, не крийся, що ти в тузі за літом, у тузі.

Б Твій патріотизм — празнична одежина, а мій — то труд важкий, гарячка невдержима.

В Котрая дівчина чорні брови має, то тая дівчина усі чари знає.

Г І ось тоді я вперше — по-справжньому! — почав читати Шевченка.

6. Правильно утворені ступені порівняння прикметників у всіх словах у рядку

А більш розумний, самий розумний

Б менш розумний, прерозумний

В розумніший, якнайбільш розумний

Г найрозумніший, найменш розумний

7. Продовжіть визначення: «Слова, подібні між собою за звучанням і частково за будовою, але не тотожні за значенням, називаються...»

А паронімами

Б архаїзмами

В синонімами

Г тропами

8. Неправильно написане прізвище в рядку

А Гаршин

Б Астаф'єв

В Лесков

Г Пугачьов

9. Слова, вжиті в переносному значенні, використано в реченні

А Дерева посхилялись під вагою плодів, і плоди падали на землю й лежали на ній.

Б Проїхали так з кілометр до наступного повороту, і тут пролунала команда зупинитись.

В Плачуть голі дерева, плачуть солом'яні ріки, вмивається сльозами убога земля.

Г Ледве лисичка вихилила голову з нори, аж тут рушниця грим!

10. Фразеологізм є в реченні

А Не бійтесь заглядати у словник: це пишний яр, а не сумне провалля.

Б А вже як засне, то хоч коти гармати, і усом не моргне.

В Нахилилось близько до мене тепле обличчя разом з парою променисто-цікавих очей.

Г Наш люд має в собі багато сили, щоб родити Шевченків, Федьковичів і Франків.

Частина 2

Українська література

Завдання 11-16 мають по п'ять варіантів відповіді, серед яких лише ОДИН ПРАВИЛЬНИЙ. Кожна правильна відповідь оцінюється в 10 балів.

11. Для «Енеїди» характерним є

А сентиментальний пафос

Б урочиста патетика

В громадянська експресивність

Г бурлеск і травестія

Д ліризм і романтичність

12. У кіноповісті О. Довженка «Україна в огні» є всі теми, КРІМ

А загарбницької суті окупантів та їх аморальності

Б відступу радянської армії

В критики партійної номенклатури

Г війни і кохання

Д ролі письменника в часи лихоліття

13. Дебютною збіркою П. Тичини стала збірка

А «Партія веде»

Б «Замість сонетів і октав»

В «Чуття єдиної родини»

Г «Сонячні кларнети»

Д «Плуг»

14. Ідея «сродної праці» є провідною у творчості

- А Григорія Сковороди
- Б Пантелеймона Куліша
- В Івана Нечуя-Левицького
- Г Панаса Мирного
- Д Івана Франка

15. Образ Возного у п'єсі «Наталка Полтавка» переважно

- А харизматичний
- Б сентиментальний
- В романтичний
- Г ліричний
- Д сатиричний

16. Твір Марка Вовчка «Маруся» за жанром

- А новела
- Б п'єса
- В роман
- Г оповідання
- Д повість

Частина 3

Завдання 17-18 передбачають установлення відповідності. До кожного рядка, позначеного ЦИФРОЮ, доберіть відповідник, позначений БУКВОЮ, і зробіть позначки в таблиці на перетині відповідних колонок і рядків. Кожна правильно встановлена відповідність оцінюється в 5 балів. Максимальна кількість балів за правильно виконане завдання – 20 балів.

<i>17. Фразеологізми</i>	<i>Значення фразеологізму</i>
1 голову схилити	А радіти
2 передати куті меду	Б підкорятися
3 сміятися на кутні	В плакати
4 лудити очі	Г перебільшувати
	Д брехати

	А	Б	В	Г	Д
1					
2					
3					
4					

18. З'ясуйте, якою частиною мови є виділені слова в реченні (цифра позначає наступне слово)

За (1) моїм вікном (2) крокує осінь, а (3) жовтий (4) лист мені вона підносить.

Частина мови

А іменник

Б прикметник

В числівник

Г займенник

Д дієслово

	А	Б	В	Г	Д
1					
2					
3					
4					

ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ СПІВБЕСІДИ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Відповідно до пункту 1 розділу IX «Правил прийому до Вінницького обласного комунального гуманітарно-педагогічного коледжу у 2016 р.», за результатами співбесіди до Коледжу зараховуються особи, яким Законом України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», надане таке право та особи, які стали інвалідами внаслідок поранень, каліцтва, контузії чи інших ушкоджень здоров'я, одержаних під час участі у масових акціях громадського протесту в Україні з 21 листопада 2013 року по 21 лютого 2014 року за євроінтеграцію та проти режиму Януковича (Революція гідності), та які звернулися за медичною допомогою у період з 21 листопада 2013 року по 30 квітня 2014 року; особи, визнані інвалідами війни, відповідно до пунктів 11-14 статті 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту».

Співбесіда з української мови та літератури відбуватиметься у такий спосіб: абітурієнт протягом встановленого часу (30 хвилин) матиме можливість виявити знання з української мови та літератури шляхом виконання повного синтаксичного аналізу складного речення та фонетичного, морфологічного, морфемного аналізу вказаних слів.

СХЕМИ ОКРЕМИХ ВИДІВ МОВНОГО АНАЛІЗУ

Повний синтаксичний аналіз складного речення

1. Тип речення за метою висловлювання (розповідне, питальне, спонукальне).
2. Тип речення за наявністю емоційного забарвлення (окличне, неокличне).
3. Тип речення за будовою (просте, складне).
4. Тип складного речення (складносурядне, складнопідрядне, складне безсполучникове, складне багатокomпонентне).
5. Аналіз окремих частин складного речення:
 - Тип речення за кількістю головних членів речення (двоскладне, односкладне).

- Якщо речення односкладне, то назвати його тип (означено-особове, неозначено-особове, узагальнено-особове, безособове, інфінітивне, називне).
- Тип речення за наявністю або відсутністю другорядних членів речення (поширене, непоширене).
- Тип речення за наявністю усіх необхідних для певного типу речень структурних компонентів (повне, неповне).
- Якщо речення неповне, то вказати тип неповного речення (контекстуальне, еліптичне, ситуативне).
- Тип речення за наявністю чи відсутністю елементів, що ускладнюють будову простого речення (ускладнене, неускладнене).
- Якщо речення ускладнене, то вказати, чим саме (однорідними членами речення, звертанням, вставними словами, вставленими конструкціями, відокремленими членами речення).

Фонетичний аналіз

1. Записати слово фонетичною транскрипцією.
2. Вказати кількість складів у слові.
3. Дати характеристику кожного складу:
 - Відкритий чи закритий;
 - Наголошений чи ненаголошений.
4. Дати характеристику кожного звуку у слові:

Голосні звуки характеризують так:

- Наголошений чи ненаголошений.
- Приголосні звуки характеризують так:
 - Дзвінкий, глухий чи сонорний;
 - Твердий чи м'який;
 - Подовжений (якщо таке трапляється).

Морфемний аналіз (розбір слова за будовою)

1. Визначити закінчення (змінити слово).

2. Визначити основу слова.
3. Визначити корінь (дібрати споріднені слова).
4. Визначити префікс.
5. Визначити суфікс.

Морфологічний аналіз іменника

1. Початкова форма.
2. Істота чи неістота.
3. Власна чи загальна назва.
4. Конкретне чи абстрактне значення, збірне, речовинне.
5. Рід, число, відмінок, відміна, група (тверда, м'яка, мішана).
6. Спосіб творення (якщо це похідне слово).
7. Правопис.
8. Синтаксична роль у реченні.

Морфологічний аналіз прикметника

1. Початкова форма.
2. Розряд за значенням: якісний, відносний чи присвійний.
3. Форма: повна чи коротка.
4. Для якісних – ступінь порівняння.
5. Група: тверда або м'яка.
6. Рід, число, відмінок.
7. Спосіб творення, якщо слово похідне.
8. Особливості правопису.
9. Синтаксична роль у реченні.

Морфологічний аналіз дієслова

1. Початкова форма.
2. Дієслівна форма: інфінітив, особова форма, родова, безособові дієслова, дієслова на *-но*, *-то*, дієприкметник, дієприслівник.
3. Перехідне чи неперехідне.

4. Вид: доконаний, недоконаний.
5. Спосіб: дійсний, умовний, наказовий.
6. Час.
7. Якщо теперішній чи майбутній час, визначити особу та число.
8. Якщо минулий час, умовний спосіб, то треба визначити рід в однині.
9. Дієвідміна.
10. Якщо дієприкметник, то назвати такі ознаки: активний чи пасивний, час, вид, рід, число, відмінок.
11. Якщо дієприслівник, то назвати такі граматичні ознаки: час, вид.
12. Особливості творення.
13. Правопис.
14. Синтаксична роль.

ЗРАЗОК РЕЧЕННЯ ДЛЯ АНАЛІЗУ НА СПІВБЕСІДІ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Собор ніби має в собі щось від стихії, навіває щось таке ж велике, як навівають^Б на людину степ, або ескадри хмар серед бурі, або окутані^М вічними димами чорні індустріїні^Ф бастіони заводів (О. Гончар)

**Критерії оцінювання знань та умінь студентів на співбесіді
з української мови та літератури
у 2-х бальній системі**

Грифом *«рекомендовано»* оцінюється відповідь абітурієнта, який:

- свідомо, правильно й повно відтворює матеріал, здатний використовувати його у нестандартних ситуаціях;
- відповідає впевнено, аргументовано, супроводжує відповідь власними прикладами;
- має системні, дієві знання, самостійно здобуває й використовує інформацію, виявляє власне ставлення до неї;
- виконує всі мовні розбори;
- може встановлювати зв'язок між матеріалом, що вивчається, з раніше вивченим, а також матеріалом, засвоєним при вивченні інших предметів;
- встановлює найсуттєвіші зв'язки й залежності між мовними явищами, робить висновки;
- критично оцінює окремі факти, явища, ідеї;
- має багате монологічне мовлення, дбає про його чистоту та збагачення.

Грифом *«не рекомендовано»* оцінюється відповідь абітурієнта, який:

- не володіє знаннями й вміннями відповідно до вимог програми;
- проявляє несвідоме, механічне засвоєння матеріалу з великою кількістю помилок;
- демонструє лише фрагменти знань;
- мовні розбори виконувати не може;
- має збіднене мовлення, не вміє будувати монолог.

Література для підготовки до вступного іспиту з української мови та літератури

Українська мова

Словники

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. : Ірпінь : Перун, 2003, 2004, 2005.
2. Головащук С. І. Складні випадки наголошення / Словник-довідник. – К. : Либідь, 1995.
3. Головащук С. І. Словник-довідник з правопису та слововживання. – К. : Наукова думка, 1989.
4. Головащук С. І. Українське літературне слововживання / Словник-довідник. – К. : Наукова думка, 2004, 2005.
5. Гринчишин Д. Г., Сербенська О. А. Словник паронімів української мови - К. : Рад. школа, 1986.
6. Жайворонюк В. В. Велика чи мала літера? Словник-довідник. – К. : Наукова думка, 2004.
7. Караванський С. Російсько-український словник складної лексики. – К., 1988.
8. Короткий тлумачний словник української мови / За ред.. Д.Г.Гринчишина. – К., 1988.
9. Орфографічний словник української мови / Уклад: С. І. Головащук та ін. – К. : Довіра, 1994.
10. Словник-довідник з культури української мови / Д. Гринчишин та ін. – К. : Знання, 2004.
11. Словник іншомовних слів / Укл. Л. О. Пустовіт та ін. – К.: Довіра, 2000.
12. Словник синонімів української мови: У 2 т. / А. А. Бурячок та ін. – К.: Наук. думка, 2001.
13. Словник труднощів української мови / За ред. С. Я. Єрмоленко. – К., 1989.
14. Паночко М. Словник-довідник вживання літери «г». – Львів, 1993.
15. Фразеологічний словник української мови : У 2 т. / Укл. В. М.

Білоноженко. – К. : Наук. думка, 1993, 1998, 1999.

Посібники

1. Антисуржик / За заг. ред. О. Сербенської. – Львів, 1994.
2. Антоненко-Давидович Б. Д. Як ми говоримо. – К. : Укр. книга, 1997.
3. Вихованець І. Р. Таїна слова. – К., 1990.
4. Заболотний В. В., Заболотний О. В. Українська мова. Зошит для оцінювання навчальних досягнень учнів. 5 клас, 6 клас. – К.: Навчальна книга, 2006.
5. Заболотний О. В., Заболотний В. В. Українська мова. Зошит для оцінювання навчальних досягнень учнів. 7 клас, 8 клас. – К. : Генеза, 2007, 2008.
6. Заболотний О. В. Українська мова : Навчальний посібник для старшокласників та абітурієнтів. – Біла Церква : Надтока, 2004.
7. Кисіль Г. Г., Дуфинський М. В. Культура сучасної української літературної мови. – К., 2005.
8. Коваль А. П. Слово про слово. – К., 1986.
9. Культура мови на щодень / За ред. С. Я. Єрмоленко. – К., 2000.
10. Культура української мови : Довідник / За ред. В. М. Русанівського. – К. : Либідь, 1990.
11. Пентилюк М. І. Культура мови і стилістика. – К., 1994.
12. Пономарів О. Д. Культура слова. Мовностилістичні поради : Навчальний посібник. – К., 1999.
13. Українська мова . Зовнішнє оцінювання : навчальний посібник з підготовки до зовнішнього оцінювання учнів загальноосвітніх навчальних закладів. – К. : УЦОЯО, 2007, 2008, 2009, 2010.
14. Український правопис. – К. : Наук. думка, 1993, 1994, 2005.
15. Чак Є. Д. Складні випадки правопису та вживання слів. – К., 1989.
16. Ющук І. П. Практикум з правопису української мови. – К.: Освіта, 1997, 2005.

Українська література

1. Хропко П. П. Українська література. 10 клас. – К.: «Освіта», 1998, 2001.

2. Хропко П. П., Семенюк Г. Ф. Українська література (хрестоматія). 10 клас. – К. : «Освіта» , 1995, 2000 рр.
3. Мовчан Р. В. та ін. Українська література. 11 клас. – К. : «Перун», 1998, 1999.
4. Посібник- хрестоматія з української літератури. 10 клас. / За ред. Кононенка П. П. – К. : ЛДЛ, 1998.
5. Посібник-хрестоматія з української літератури. 11 клас. / За ред. Кононенка П. П. – К. : ЛДЛ, 1998 р.
6. Харахоріна Т. О., Ткачук Т. В., Адаменко В. С. Українська література (хрестоматія), 10 клас. – К.: БАО, 2000 р.
7. Харахоріна Т.О., Ткачук Т.В., Адаменко В.С. Українська література (хрестоматія). 11 клас. – К.: БАО, 2000.
8. Українська література (хрестоматія). 11 клас. / За ред. Воловця Л. І. – К. : СВІТ 1995.
9. Уліщенко А. Б., Уліщенко В. В. Українська література (хрестоматія), 11 клас. – К. : Торгсінг, 2000.